

at det ikke ligger Regeringen fjernt at optage dette Spørgsmaal til Overtagelse i Fremtiden. Det forekommer ogsaa mig at være en naturlig og rigtig Vej at gaa, at konvertere Statsgælden, naar Øjeblikket er belejligt, for derigennem at skaffe Staten en Lettelse i Rentebælsen og derved igen gøre Beløb disponible til anden Anvendelse, endelig for derigennem paa en — forekommer det mig — naturlig og god Maade at påvirke Rentefoden for Grundejendomme og Rentefoden i Landet i det hele. Noget helt andet er det — det vil jeg straks udtale —, at Øjeblikket nu er slet valgt, thi Kurven er jo falden overalt — ogsaa det danske 3 pCt.s Parisforlaan er gaaet ned under 98 —, og der er, man ved jo ikke, hvor længe det vil vedvare, en Stramning af Pengemarkedet alle Vegne. Men naar det ærede Medlem udtalte, at det forekom ham kun at være fordelagtigt at konvertere Statsgælden, naar dette kunde ske i et Øjeblik, hvor ogsaa de Obligationer, der paa ny skulle emitteres, kunne være i Pari straks, saa ser jeg ikke saaledes paa Sagen. Jeg finder, at det kan være fordelagtigt, selv om man gaar noget under Pari, og at det saaledes var en overordentlig heldig Transaktion i finansiel Henseende, man foretog i Norge, hvor man opnaaede en Kurs af 97³/₄. En saadan Kurs kan der ikke være Tale om at opnaa i dette Øjeblik og maaste ikke en Gang paa meget nær. Men, som sagt, det er Regeringens Anskuelse, at man nøje vil have Opmærksomheden henvendt paa, om der skulde komme et Øjeblik, der skønnes gunstigt til Fortsættelse af Konverteringen, og i saa Henseende vil jeg endnu blot tilføje, at det jo derved ikke er givet, at man behøver at konvertere hele Reststatsgælden. Denne er jo delelig, der er den bundne Del og den amortisable Del; begge ere omtrent lige store for Øjeblikket; og det saa da nært, at man bestreftede sig med Konverteringen af den amortisable Del straks, naar det heldige Øjeblik kom, medens man lod den øvrige Del ligge rolig. Derved vilde der ogsaa være opnaaet, at Stiftelser, private og alle de, som have saa bethdelige Beløb indskrevne, endnu for lang Tid kunde være sikre paa 3¹/₂ pCt. i Rente, hvilket — som jeg ser paa det — vil gøre saa overordentlig Gavn, at det for mig vilde være et bestemmende Moment til

ikke at medtage det hele. — Hvad angaar en eventuel Rentenedsættelse af de Midler, som ere under Statens Administration, vil jeg ogsaa her udtale, at Regeringen stadig har for Øje, naar en Lejlighed maatte indtræde, hvor man paa enkelte eller flere Punkter noget bør nedsatte de saaledes under offentlig Administration værende Prioritetsbeløb. Jeg skal derimod ikke udtale mig om, hvornaar slikt kan ske eller i hvad Omfang; men Regeringen har stadig Opmærksomheden henvendt paa dette Objekt. — Jeg skal dernæst omtale en Sag, som er indbragt her i Tinget, og hvorom Henvendelse ogsaa er sket til Finansministeriet, nemlig en Henvendelse om at skaffe danske Krigsinvalidere et større aarligt Bidrag. Denne Henvendelse har, saavidt jeg kan skønne, vundet almindelig Tilslutning i de Udtalelser, der hidtil ere faldne her i Salen. Det vilde da ogsaa være mig en Glæde, om jeg ved Bevilling af Rigsdagen kunde skaffe Krigsinvaliderne en mere sorgfri Alderdom. Ved adskillige Love er der stadig ydet Krigsinvaliderne Tillæg; det er dog sket i forskillig Udstrækning og for de forskellige Afdelinger i forskilligt Maal. Der er navnlig det at bemærke for den saataldte tredje Afdelings Bedkommende — de Invalidere, som endnu have en vis Forlighed, saaledes at de selv kunne bidrage til Livets Ophold — at der ved de sidste Love, som ere udkomne, navnlig Loven af 1889, ikke er ydet denne noget Tillæg, og deri ligger der for mig et Moment til at ønske, at disse Invalidere særlig maatte faa et større Tillæg end de øvrige Afdelinger. Men, som sagt, det skal være mig en Glæde at forhandle med Rigsdagen og forsøge at opnaa en bedre Fremtid for de hæderlige Krigere, som endnu leve, og for hvilke det jo for hvert Aar, der gaar, er haardere at skaffe det nødvendige til Livets Ophold. — Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), som altid saa varmt taler Esbjergs Sag, har ønsket, at der maatte tilstaaes Fiskerne der den Lettelse, at det tillades dem at løbe ud og anbringe deres Fiskefangst i de engleste Fartøjer. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at lignende Ønsker have været oppe i 1894; da kom der et Andragende til Finansministeriet om Tilladelse til, at en saadan Tilstand etableredes paa to Maanedes. Un-